

MEDO

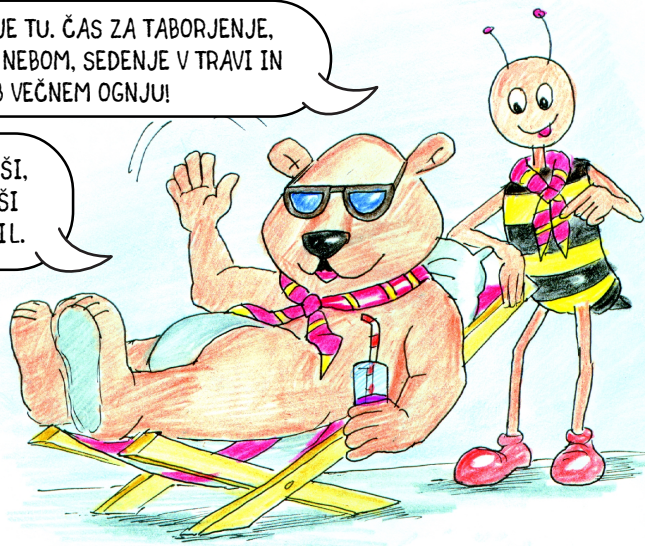
TABOR ZA NAJMLAJŠE

ŠTEVILKA 9

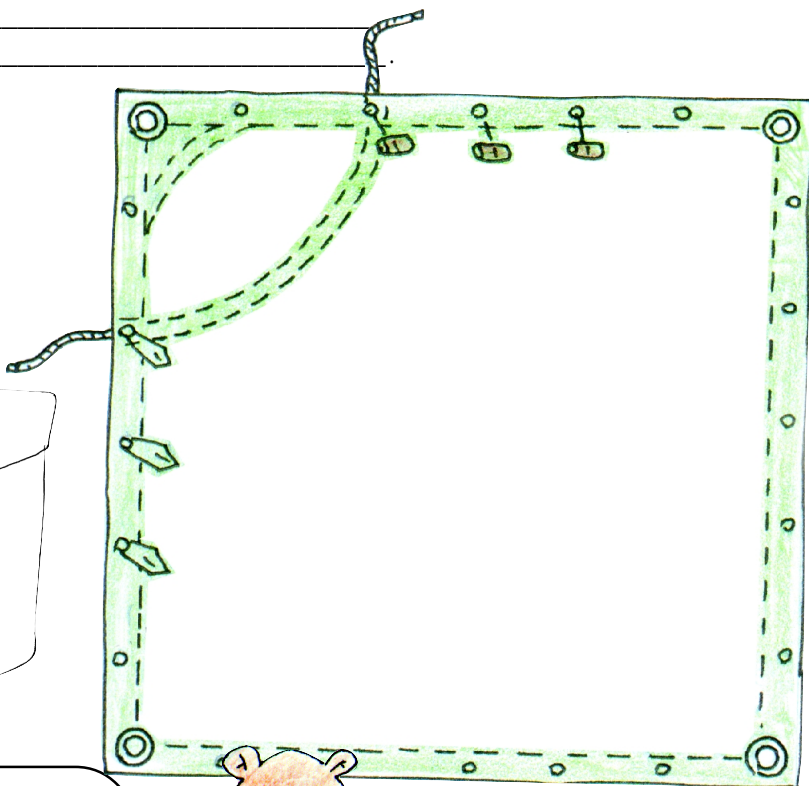
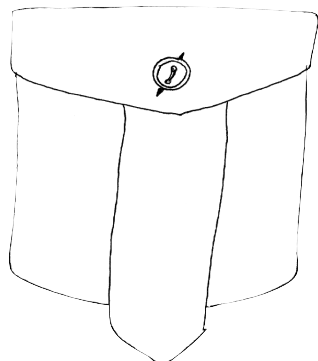

KONČNO, POLETJE JE TU. ČAS ZA TABORJENJE,
SPANJE POD MILIM NEBOM, SEDENJE V TRAVI IN
PETJE OB VEČNEM OGNJU!

SAJ ŽE VEŠ! NA ČRTE NAPIŠI,
KDO SI, NAD ŽEP PA NARIŠI
VEŠČINE, KI SI JIH OSVOJIL.

SEM _____
IZ VODA _____,
KI JE DEL RODU _____
IZ _____

NA TOLE RAZGRNJENO ŠOTORKO
PA NARIŠI, KAJ VSE BOŠ VZEL NA
TABORJENJE.

SKAVT PETER

S TABORJENJA

V naši družini gojimo tri skavte, vsi trije so letos taborili v Bohinju, dva osebno, eden pa, najmlajši, v duhu.

Najmlajšega sva bila pridržala doma zato, da ne ostanejo najini vzgajalni nagoni brez predmeta. Lahko bi se zgodilo: kar na mah se ti zbude vzgajalni nagoni in začutiš kot skrbni oče, kot ljubeča majka notranjo potrebo, da se nad kom zakregaš – pa nimaš pri roki otroka! Mar naj kanarčka kregaš neboljenega ali mutasti likalnik? In je naš najmlajši izmed vseh treh najpripravnejši za kreganje, ker ne odgovarja kakor ona dva, temveč molči in zraven natepava svoj kruh in bere v novinah “To in ono” in “Iz življenja sveta.”

Najmlajši se tedaj telesno ni udeležil taborjenja. Toda je jako prešinjn s skavtskim duhom, da vendarle jako prepričano in prepričevalno pripoveduje: “Letos smo taborili v Bohinju” (namreč naša četa); “letos nas je pralo” (namreč našo četo); “letos smo bili na Črni prsti”; (namreč naša četa). Skratka, kakor se reče; jako solidarno čuti s skavtsko družino. Tak se mi zdi, kakor kadar se Slovenci ponašamo, da smo v svetovni vojni zmagali (namreč mi SHS v družbi z antanto) in je tak ponos silno zanesljiv pojav in priča o zavednosti in zrelosti naroda.

Telesno sta tedaj taborila dva, in sicer štiri tedne, in ko sta se vračala, ju je žena pričakala na kolodvoru. Pa ju skoraj ni spoznala. Sedela sta v prtljažnem vagonu na tleh in noge so jima visele venkaj! Le izkušeni železniški delavci s proge imajo pravico, da se vozijo tako, in pa včasih še vojaki iz Makedonije!

Zavedala sta se važnosti svojega položaja, gotovo sta se ga zavedala, in kakršna ju poznam, sta med vožnjo silno resno pljuvala predse ter gledala za pljunki, kako so leteli nazaj. Nemara je bila ta vožnja najsijajnejša točka vsega taborjenja: na tleh sta sedela in noge so jima visele venkaj iz vagona in koder so mimo privozili, vse ju je gledalo in zavidalo! Mislim, samo Amundsena so še gledali tako, ko je kamorkoli privozil z letalom. Že sem preudarjal, ali ne bi bilo v prid njuni vzgoji, da jima čestitam.

Njuna teta, ki je že trideset let učiteljica in za vzgojo otrok jako zaslužna, je izjavila, da take vožnje ne bi tvegala – ona ne! Zoper tako vožnjo da so kaj resni

pomisleki tudi s stališča narodne higiene. – To je takisto res, pa sem preudarjal, ali ne bi bilo za vzgojo fantov bolje, da ju oklofutam, namesto da jima čestitam.

Toda teta je bila ogorčena, kaj da mislim. Nato sem odnehal od obojih naklepov in nisem ukrenil ne vzgojne čestitke ne vzgojnih klofut.

Pa da pripovedujem po vrsti – ko je žena šla na kolodvor po oba fanta, nisem utegnil, da stopim za njo. Z mano je tako, da sploh redkokdaj utegnem. Pravila pa je potem žena, kako sta se privozila z nogami ven iz vagona, črna da sta bila kakor zamorca in sta rekla, da ju je bohinjsko sonce tako ožgalo; in na čudne načine sta dehtela – rekla sta, da je tak bohinjski zrak.

Ko sem utegnil in sem prihajal domov, že zunaj na stopnicah sem ju duhal. V Bohinju že nekaj let nisem bil – ne vem, ali se je od tedaj resnično tako zelo in ne v svoj prid izprevrigel bohinjski zrak.

Notri v stanovanju je bila velika žehta. V žehti so imeli oba skavta in so ju z milom in gorko vodo drgnili od nog do glave. Še v treh vodah so ju izplakovali in je bil uspeh jako zadovoljiv tako glede bohinjskega sonca kakor glede bohinjskega zraka.

Mlajši je bil črn celo za ušesi, nemara je nanj imelo bohinjsko sonce posebno piko. Še z bencinom so ga čistili naslednje dni in s sidolom in so pravili, da se je kar v štrukljih valilo od njega tisto, kar sta imenovala bohinjsko sonce in bohinjski zrak.

Ni jima bilo všeč in sta žalovala, da se bosta prehitro iznebila mukotrpnih in dragocenih pridobitev s taborjenja. Ugovarjala sta pretemeljitemu čiščenju, češ ne izplača se, ko bosta tako kmalu zopet umazana.

In se je starejši, ko je zvečer legel v posteljo, skrbno zavil v odejo in s pernico zadel čez glavo. Vprašali smo ga, mar se boji, da bo zmrznil? Rekel je, da tega ne – ampak da bi rad zopet ogorel. Zato da bo poskusil, ali se ne da doseči omenjeni namen tudi s toploto v postelji, in da misli, da učenjaki temu pravijo: ultravioletni žarki.

Pred taborjenjem ni bil fant ne

pol tako moder.

Pri skavtih se sploh urijo v najrazličnejših modrostih – te modrosti imenujejo “veščine”. Ob zadnjem taborjenju, se mi zdi, da so se najbolj urili v jelu. V tej veščini sta oba že mojstra in se zanašam, da bosta iz tega predmeta napravila izpit z veliko rimsko

odliko. Neznanske zaloge zmagujeta in jima ni treba, da si oddrgneta pas; kuhinja pa strmi in se križa. Za želodcem se jima je počasi razvezal še jezik in sta pričela razodevati znamenite prigode s taborjenja. Bilo ju je bolj težko razumeti, ker sta govorila vse križem, tako kakor sedaj slikajo nekateri slikarji, da ne veš kje je glava in kje je – ne vem, kako bi rekel.

Vendar se je dala njunim besedam posneti približno naslednja vsebina:

da so bili ves čas vsi zdravi, le eden da je bil nekaj dni bolan od zdravil, ki so mu jih dali;

da so imeli silno skavtskega opravila; najbolj naporno da je bilo to, da je moral po menaži vsak sam osnažiti svojo skodelico;

da je v Bohinju sir po petintrideset, dve leti star in prav dober, v Ljubljani pa da stane petinpetdeset in da so ga zadnji dan taborjenja dobili vsak dvajset dek in zraven devet žemelj;

da so se zmagoslavno borili z gozdno zverjo, ki se ji pravi klop;

enega da je jedlo po glavi: ostrigli so ga “na balin”, pa so mu našli v glavi mladega polha;

da so enkrat jedli pljučka, ki so se bile kuhinji ponesrečila, pa se je enemu od teh pljučk pokvarila menažna skodelica – želodec se ni bil pokvaril nobenemu;

da je enemu vrh Triglava spodrsnilo in si je težko ranil hlače;

da je eden s seboj imel “Bonton” in so ga nekateri starejši čitali; za mladino pa da je “Bonton” prepovedan.

Ne vem, ali je bonton resnično prepovedan mladini. Pa bodi karkoliže – naša dva se strogo držita prepovedi in se je ne bi mogla bolj, pa če bi bila zapisana smrtna kazen za kršitev. Ne, kar se tiče bontona, bontona ne poznata!

Sploh sta očitno napredovala na vseh področjih modrosti in se jima pozna napredek celo na gredici slovenskega slovstva. Naučila sta se kaj zanimivo povest, ki jo je bil tihega večera pripravil Previdni Pingvin, mlada četa pa je počivala okoli svetega ognja in poslušala. Povest se glasi tako:

“Petek je bil in polnoči. Pa sta se zmenila dva roparja, da bosta napadla pošto. Skrila sta se za vogal in prežala. Mraz je bilo in dolgčas. Pa reče prvi drugemu: ”Mraz je in dolgčas, daj povej mi kako povest!”

Pa je drugi ubogal in začel:

“Petek je bil in polnoči.” In tak dalje in tako dalje.

Ali ni ta povest resnično zanimiva? Prvič je lepa in napeta in sploh, drugič pa je jako praktična, ker jo lahko nadaljuje tudi vsaka manj izobrazena oseba.

In prosim slavno založništvo, da jo kar samo nadaljuje do tja, da bo ta listek dovolj dolg.

Napisal: Fran Milčinski

Naslíkala: Pika

TABORNE ŠEGE IN NAVADE

Če greš to poletje prvič na taborjenje, so te strani kot nalašč zate. Na kratko ti predstavljam nekaj tabornih šeg in navad.

To so tisti običaji brez katerih ne bi bilo taborniškega taborjenja. Tabornike nas med seboj povezujejo razne navade, ki nastajajo ob našem druženju. Nekatere zamirajo, druge na novo nastajajo.

Ko pridemo do tabornega prostora nas navadno mogočno sprejme taborni vhod. Kot druge glavne taborne objekte so ga postavili predhodniki - konačarji. To so taborniki, ki pridejo na taborni prostor že prej in ga vsaj v grobem pripravijo na prihod taborečih. Taborni vhod lahko imenujemo tudi predsobo tabornega naselja. Na vsakega, ki pride v tabor, naredi prvi vtis, zato se res potrudimo, da bi bil kar najlepši in najbolj izviren.

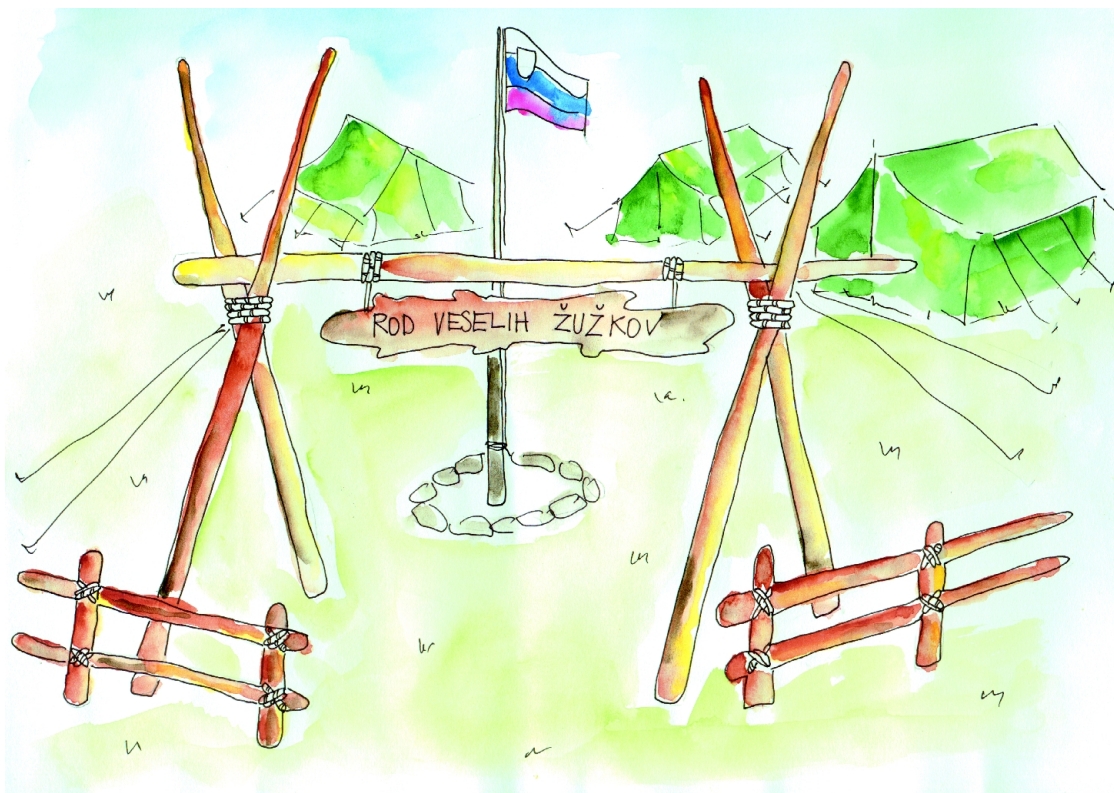
Moramo pa paziti, da so sušice ali hloidi, ki ga sestavljajo, res dobro pritrjeni drug na drugega. Si predstavljate, da se vhod podre pod kakšnim močnim sunkom vetra ali pa se nanj nasloni kakšen neuki gost, ki ne ve, da se na vhod ni dovoljeno naslanjati?

Še nekaj je, kar vhodu ne sme manjkati. To je napis. Na vhodu na posebno mesto napišemo ime rodu, ki tabori in od kod prihaja. Seveda ne smemo pogršati tudi znaka

rodu, da se prej spozna, kdo domuje v naselju platnenih streh.

Ne samo spodobi, obvezno je, da vsi prišleki tudi pozdravijo vse, ki so že v taboru. Pa ne tiho kot miške in vsakega taborečega posebej - za pozdrav se dogovorijo že prej. Pozdravijo pa glasno in vsi v en glas. Tako veleva nenapisan taborniški bonton.

Ko smo že pri vhodu, naj ne pozabim. Vsak tabornik vedno, kadar pride v tabor, prinese s seboj dračje za taborni ogenj. Gre za tvoj prispevek k ognju, ob katerem se boš grel zares in v prenesenem pomenu. To je že zelo stara navada, ki jo taborniki morda najdlje

poznamo in je zelo praktična. Če namreč vsak tabornik prinese vedno, ko vstopa v tabor, nekaj dračja, bo kurjave dovolj za večerni taborni ogenj.

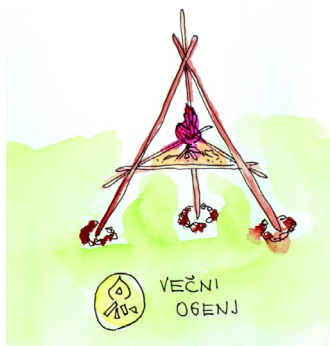
Še eno, veliko bolj resno pravilo pa je, da vstopamo v tabor vedno le skozi vhod. Kako bi le drugače? Saj ograja, ki smo jo postavili iz morda zelo drobnih in nizkih palic, sestavlja del tabora. Čeprav bi jo zlahka morda celo miže preskočili, je tako vstopanje v tabor hud prekršek. Kot bi skozi okna stanovanja vstopali vanj.

Še nekaj o predhodnikih oziroma konačarjih. Ti imajo poleg postavljajanja pomembnejših tabornih objektov (kuhinje, stranišča...) še eno pomembno in težavno nalogo. Najti morajo čim višjo in čim lepšo smreko ali jelko za jambor, da se ga bo videlo daleč naokoli in ga bo videti čim dlje. Jambor je namreč poseben okras in ponos tabora. Brez njega si tabornega naselja ne moremo predstavljati.

Tako, sedaj stojiš sredi tabornega prostora z jamborom v sredini, šotori so morda že postavljeni okrog, iz kuhinje se vali dim in diši, ampak to še ni tabor. Vsako taborjenje se začne z nenapisanim pravilom - dvigovanjem zastave. Zastava je lahko taborniška ali državna, drugih pa ne uporabljamo. Dvigovanje zastave pospremimo s

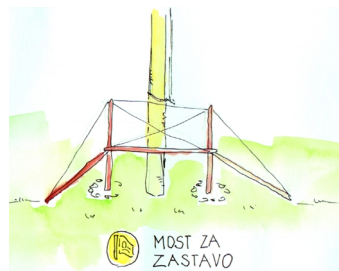
tisto himno, ki sodi k zastavi. Kako ti kaj gre petje Dviga plamen se iz ognja ali Zdravljice? Morda ne najbolje? Še je čas za vajo.

Tudi dvigovanje ali spuščanje zastave ima v taborništvu poseben pomen. Če hočemo nekoga posebej nagraditi ali ga pohvaliti, mu zaupamo dvigovanje ali spuščanje zastave. Hkrati, ko prvič na taborjenju dvigujemo zastavo na jambor, slavnostno prižgemo tudi večni ogenj, ki smo ga že prej pripravili za začetno slovesnost. Večni ogenj je posebne vrste stražnega ognja.

Prostor zanj določimo na vidnem mestu zunaj tabornega ognjišča. Ima dvignjeno kurišče, na katerem ogenj gori ali pa samo tli. Ta ogenj mora goreti čim dlje, zato za kurjavo uporabimo grče, rogovile, korenine, trd les ali debelejša polena. Niti na pamet nam ne pride, da bi v njem sežigali smeti ali vanj metali odpadke. Večni ogenj gori do konca taborne izmene in ga na slavnosten način ugasnemo tik preden odidemo domov. Prisposoba pravi, da taborni ogenj predstavlja življenje na taborjenju. V starih časih so lovca, ki ni bil več sposoben za lov, določili za varuha ognja. Če mu je ugasnil in če družina ni kmalu prišla do ognja, je bila obsojena na smrt. Tudi na taborjenju se trudimo, da

večni ogenj ves čas gori. Stara šega pravi, da je treba tabor podreti in ga zapustiti, če je ugasnil večni ogenj.

Eden od tabornih objektov, ki ga ne moreš zgrešiti, je mostič za zastavo. Taboru ni le v okras. Postavimo ga sredi tabora poleg jambora za zastavo. Mostič je lahko dvignjen od tal, tako da moramo nanj po stopnicah. Lahko ima tudi ograjo. Z njega dvigamo ali spuščamo zastavo. Čeprav je dvignjen, nikakor ni namenjen za opazovalnico ali razgledno točko. Je taborni tabu in nanj smejo stopiti samo tisti, ki imajo veliko čast dvigati ali spuščati zastavo.

Od častnih reči gremo k tistim malo manj častnim, ampak še vedno nujno potrebnim. Z latrino se boš zanesljivo srečal že v prvih nekaj urah tabornega življenja. Ne, to ni kakšna posebna gozdna ali taborniška vila. Latrina je taborniško stranišče v naravi, ki ga danes spodrinjajo mobilna kemična stranišča. Za latrino poznamo več imen, ki so si jih izmislili duhoviti taborniki. Pogosto na lesenih kašiputih najdemo napise *odpad*, *pošast*, *čajnica*, *kino*... Nekaj metrov pred latrino taborniki postavimo posebno vrsto tabornega patenta - rampo ali zapornico. Ta preprosto sporoča, kdaj je latrina prosta in kdaj zasedena. Če torej ne

želiš nikakršnih obiskovalcev v trenutkih, ko si želiš biti sam, le označi, da niso zaželeni.

Tudi latrina si zasluži nekaj časti in posebne pozornosti taborečih, vsaj ob otvoritvi. Ko izkopljemo novo latrino, jo ogradimo, položimo deske nad izkopano jamo, iz krajnikov ali česa podobnega pa

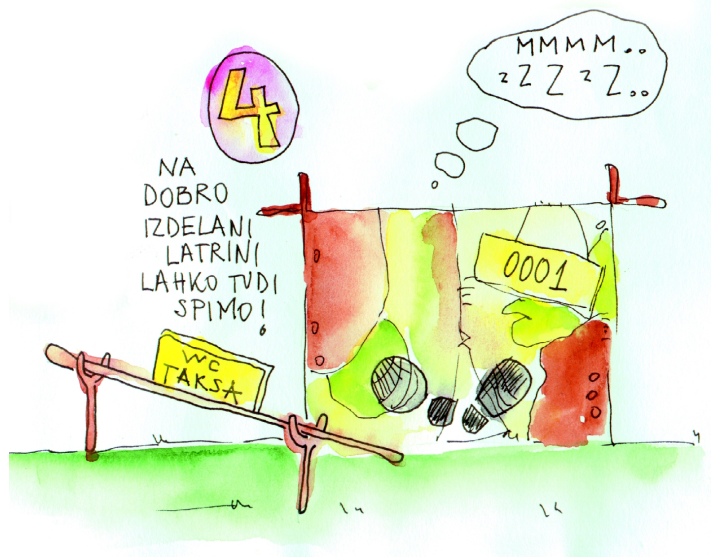
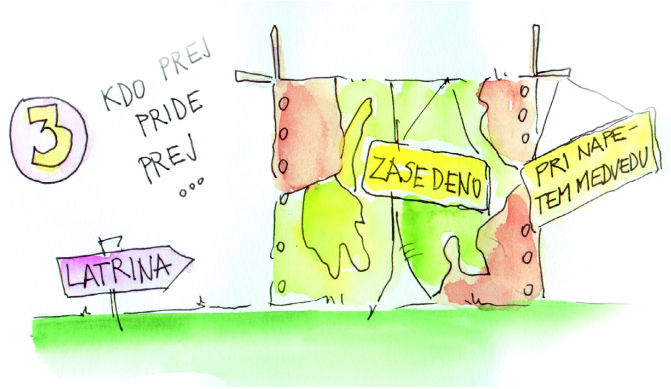
naredimo utico. S kopanjem globlje jame navadno ni prav veliko zabave. Zemlja je prav tam zelo trda, polna korenin in skal, kar pusti na rokah konačarjev žulje. Te pa je vredno nagraditi. Zato taborniki, ki so bili pri izdelovanju latrine najbolj prizadevni, zaslužijo nagrado: prvi smejo krstiti latrino. Nekatere taborniške enote prepustijo to častno nalogo starosti izmene, ki prvi "potrdi" dobro izdelan taborni

Napisala: Polona

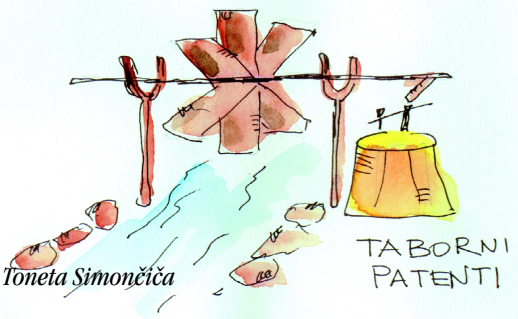
Pomoč: Taborniški priročnik *Šege in navade*, avtorja Toneta Simončiča

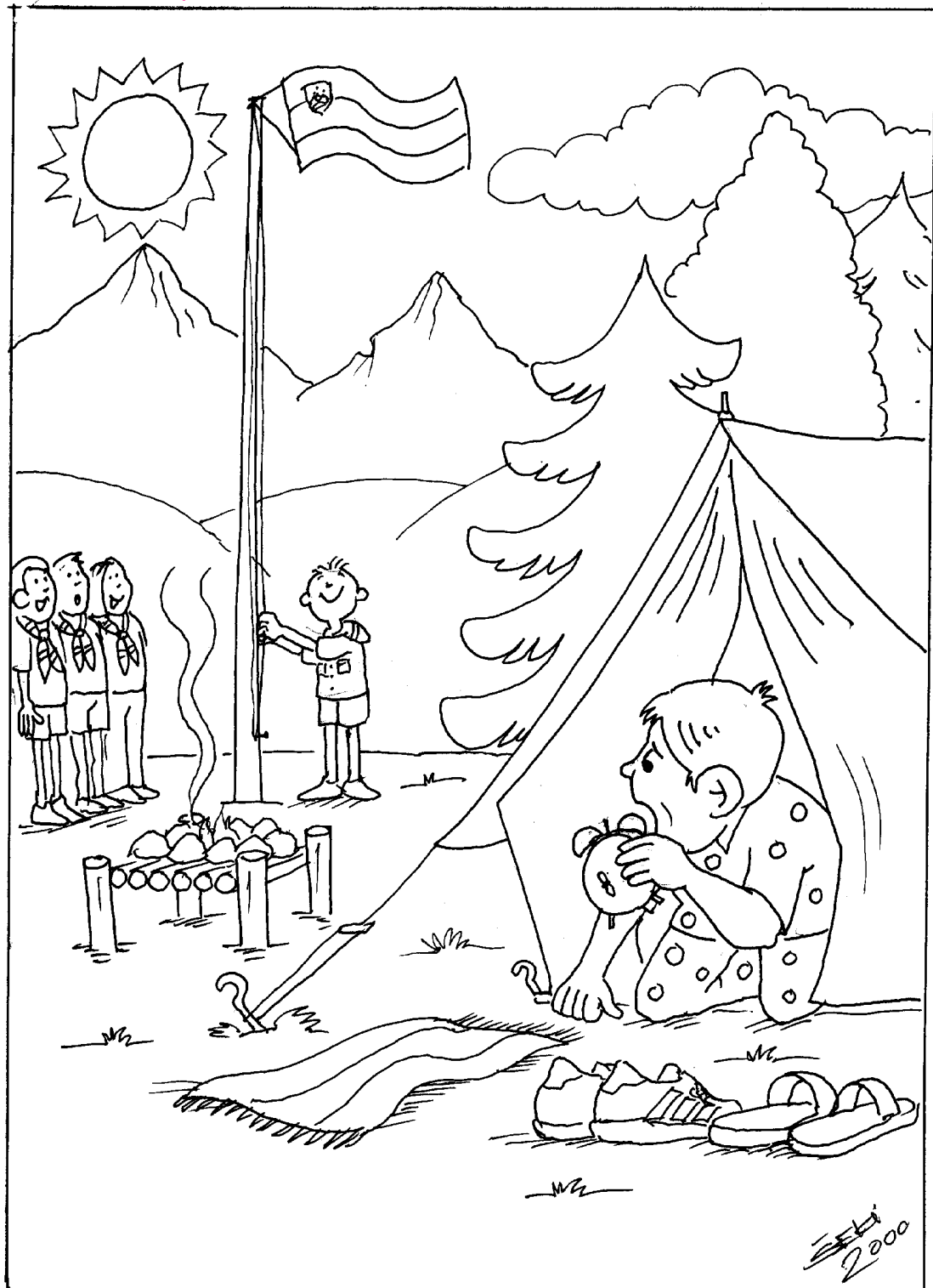
Naslikal: Peter

objekt.

Te in še druge navade so le kanček vsega, kar navadno življenje v naravi spremeni v taborniško življenje. Da bi bilo čimbolj prijetno, se jih moramo držati.

Tabornik na straži

Luna za oblak zaplava,
polje se stemni,
v noč zavije se goščava,
vse že spi...

Jaz pa čisto sam na straži!
Hodim semtertje.
Duh nikar se ne prikaži,
strah me je!

Prisluškujem, čakam, gledam –
nekaj zašusti ...
Od slabosti se sesedem
brez moči.

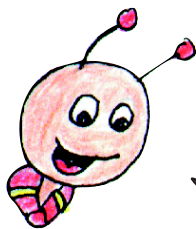
Kaj se v grmu tam premika?
To je nočni duh!
Črna je pošast velika, groza, uhl...

Brž zapalim malo dračja,
da bo bolj svetlo,
plane – huškl – mrcina mačja
mimo mene na drevo!

*Napisala: Meta Reiner
Ilustrirala: Milanka Fabijančič*

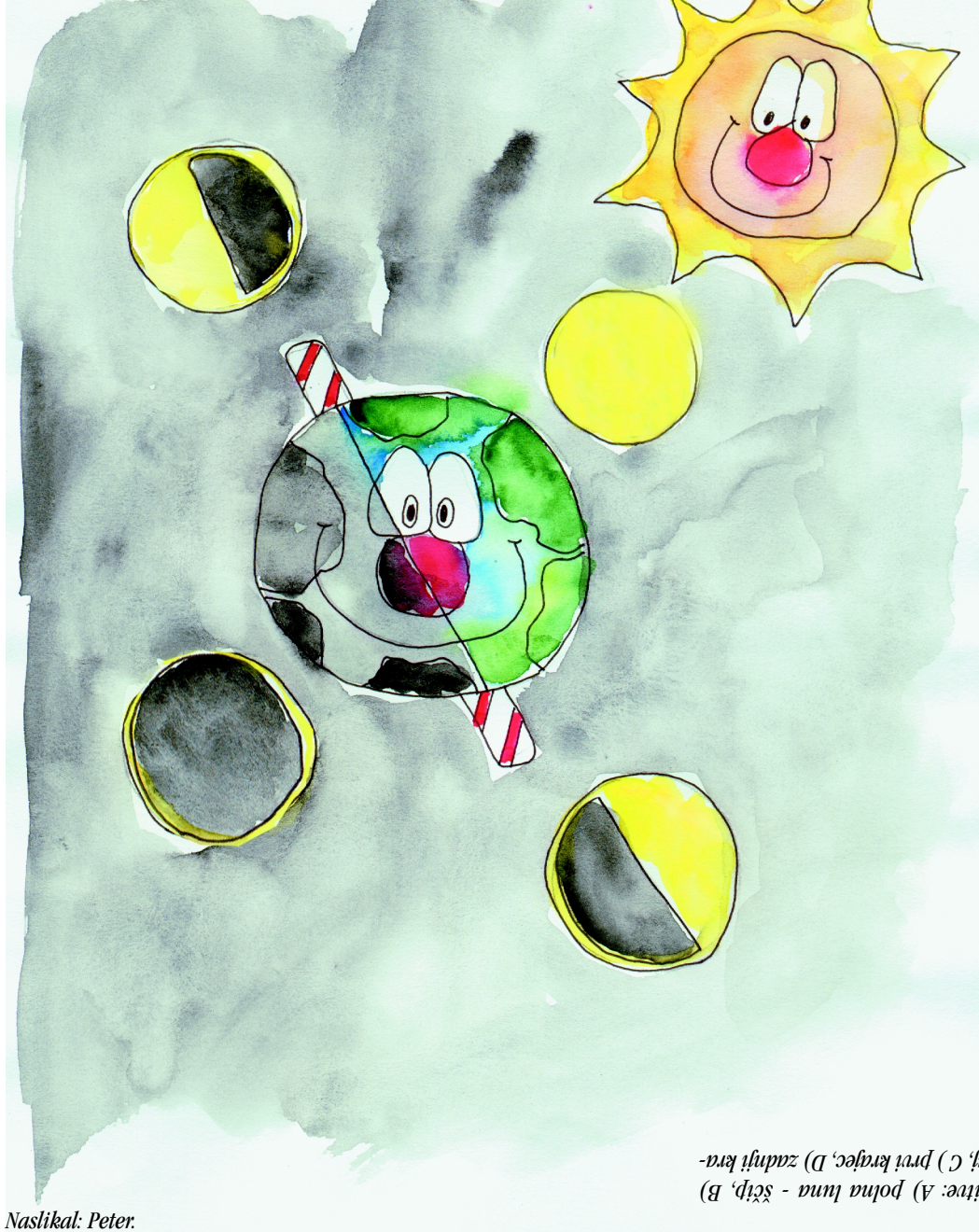

3. plamen-opazovalec neba

POBARVANE KROGLE PRIKAZUJEJO NEKATERE NEBESNE POJAVE. KATERE? KDAJ SI JIH ZADNJIČ OPAZOVAL? ALI VEŠ KAKO NASTANEJO?

DANES JE TUKAJ, JUTRI JE TAM,
KJE PA DOMA JE SAMA NE ZNA....

Resitve: A) polna luna - štíp, B) mlaj, C) prvi krajec, D) zadnji kra-
jec.

NAGRADNA DETEKTIVSKA UGANKA

Jure je zamudil na taborjenje, starši so ga v vas v bližini tabora pripeljali kasneje. Ob poti je zagledal znak

LE KAJ PIŠE V TEM PISMU? ALI MORDA VEŠ TI?

POMAGAJ NAMA RAZVOZLATI TO UGANKO!

Rešitev te uganke pošlji na Medotov naslov do 15. septembra 2000. Izžrebali bomo 3 nagrajence.

Naslikal: Peter.

ČUDNA RAZGLEDNICA

2. plamen-pismonoša

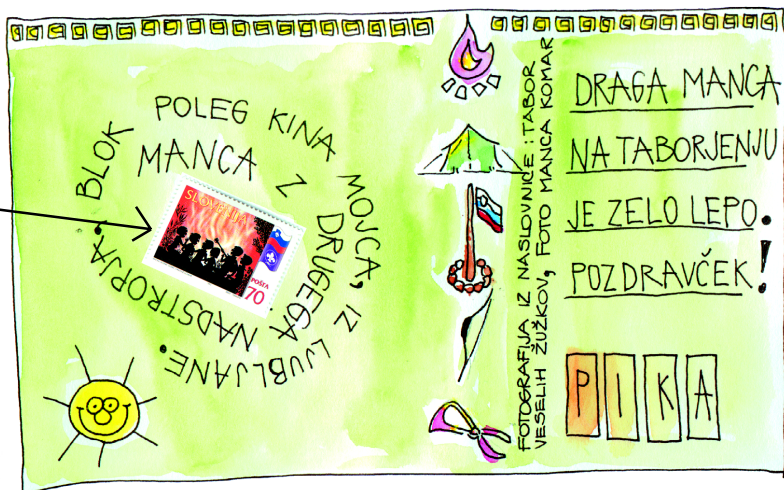
Tole nenavadno razglednico je čebelica Pika že lani poslala s taborjenja. Poštarju Binetu pa se še zdaj valja v njegovi poštarški torbi. Zakaj je ni dostavil Manci?

NAPIŠI, KAKO BI MORALA IZGLEDATI DOPISNICA. REŠITVE NAJ BODO KAR RAZGLEDNICE Z VAŠIH POLETHNIH TABORNIŠKIH POTEPANJ. SEVEDA BODO PRISTALE V MEDOTOVEM NABIRALNIKU.

TO JE PRAVA, VELJAVNA ZNAMKA S TABORNIŠKIM MOTIVOM

Naslikal: Peter.

3. plamen-bolničar

SESTAVI IZ NARISANIH PREDMETOV VODOV KOMPLET ZA PRVO POMOČ!

Pogovorite se z vodnikom, kako ukrepati po nesreči in res napolnite torbico za prvo pomoč. Povejte, kako se uporablja posamezni zavojček.

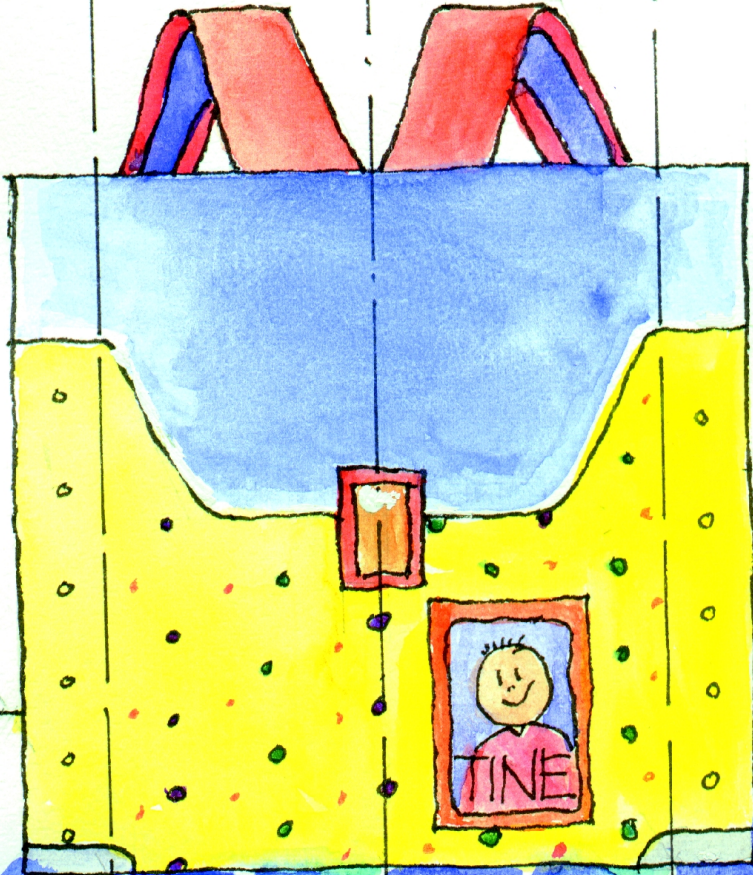
KATERO TELEFONSKO ŠTEVILKO MORAŠ VTIPKATI, ČE IŠEŠ POMOČ PO NESREČI?

Nalogo je narisala Milanka.

PREPOGIBANKA

ŠOLSKA TORBA V POLETNI ŠTEVILKI MEDOTA?
NE, NE. PREPOGNI LIST PO OZNAČENIH ČRTAH
PA BOŠ DOBIL NEKAJ VELIKO BOLJ...
POLETNEGA.

SKELOTOV ČEBELNJAK

VZETI MOBILNI TELEFON
NA TABORJENJE ALI NE?

Dragi trot Skelo!

V našem vodu smo se na zadnjem srečanju skoraj skregali zaradi mobilnih telefonov. Nekateri bi jih radi vzeli s seboj na taborjenje, drugi pa ne. Vodnik se ni mogel odločiti in je rekel, da bo še govoril tudi z našimi starši. Prosim te, da nam pomagaš!

Knedelček

Le kaj vse nam prinašajo čudesa tehnike. Če smo bili pred leti veseli, ko so nam za taborjenje posodili vsaj en mobilni telefon za primer nujne pomoči, ali kakšne nesreče, pa se jih danes otepamo na vse pretege, saj v taboru zvoní in cinglja kot v kakšnem ansamblu.

Vendar je pametno dati na tehtnico vse dobre in tudi tiste slabe lastnosti, ki jih prinaša mobilni telefon na taborjenju, preden se odločimo, kako in kaj. Taborniki živimo z naravo in skušamo vsaj na taborjenju zdržati brez tehničnih pripomočkov, a se v zadnjem času na taborjenjih pojavljajo walkmani, gameboyi in tudi mobilni telefoni. Verjemite mi, da ni nič kaj prijetno, ko sredi gozdne šole pri opazovanju ptic enemu od tabornikov začne zvoniti telefon, ali pa pri petju himne in dviganju zastave. Spet pa je starše veliko lažje poklicati iz tabora, če imamo nujna vprašanja glede zdravstvenega stanja otroka.

Potreben je torej razumen dogovor med vodstvom taborjenja in starši o uporabi mobilca na taboru. Sam mislim, da ekonom in starešina na taborjenju lahko imata mobitel, saj sta tako lahko dosegljiva v vsakem trenutku, za najnujnejše stvari. Otroci pa naj telefon vzamejo s seboj, če ne gre drugače, a naj ga uporabijo v prostem času, ko ne bodo nikogar motili. Eden največjih argumentov proti telefonu pa je ta, da skušamo otroke navaditi samostojnosti. Mislim, da je enkrat ali dvakrat na taborjenju izlet do pošte in telefona dobrodošel in zadosten, saj se starši in otroci tako slišijo in lažje dočakajo tudi dan, ko se zopet vidijo. Lahko pa se

spomnimo časov, ko smo bili veseli že razglednice na kateri sta bila pomembna le podpisa očija in mamice.

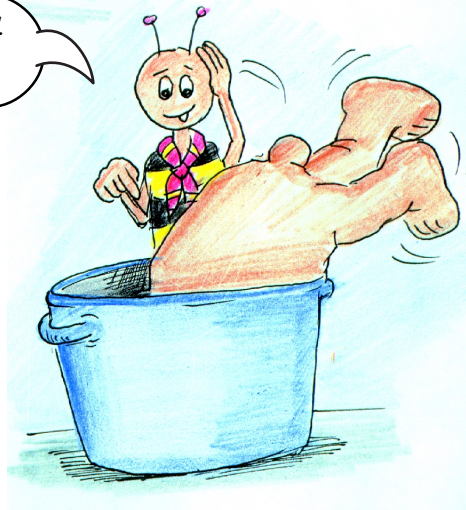
Trot Skelo

Trot Skelo je sicer Gorazd Ažman, narisala Neva.

MEDOTOVA KUHINJA SATARAŠ

SATARAŠ LAHKO PRIDIŠI IZ
KOTLIČKA NA TABORJENJU.

Sestavine:

- 4 žlice olivnega olja
- 1/2 čebule
- 1 rdeča paprika
- 1 zelena paprika
- 2 paradižnika
- 2 bučki
- 1 jajčevec (oz. melančan)
- sol, poper
- 3 jajca
- peteršilj

Potek dela:

Vso zelenjavo dodobra očistimo. Na olju prepražimo nasekljano čebulo, da zarumeni.

Dodamo jo k na rezance narezani papriki, na koščke narezanima bučkama in jajčevcu ter olupljenima in narezanima paradižnikoma. Vse skupaj dušimo 15-20 minut, nato zalijemo z malo vode (1dl),

solimo in popramo. Ko večina vode izpari, primešamo ražvrkljana jajca. Za lepši videz jedi potresemo še s seseklanim peteršiljem.

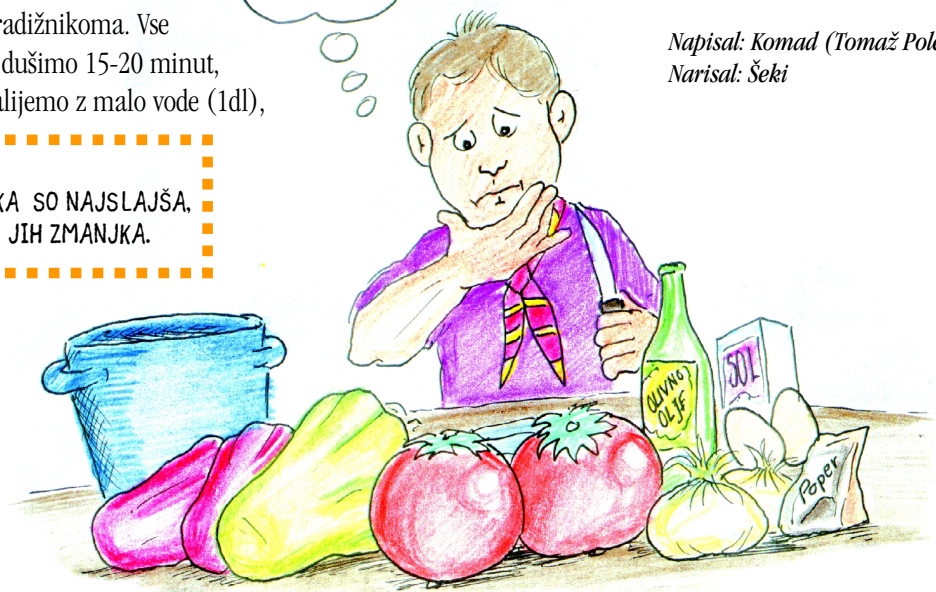
Sataraš je okusna poletna in hitro pripravljena jed. Z malo truda lahko tudi v kotličku!

Dober tek!

*Napisal: Komad (Tomaž Polenec)
Narisal: Šeki*

Misel:

JABOLKA SO NAJSLAJŠA,
KADAR JIH ZMANJKA.

NEKAJ MALEGA O KLOPIH

ČE NA TABORJENJU NAJDEŠ
KLOPA, POJDI K VODNIKU ALI
TABORNEMU BOLNIČARJU, DA GA
ODSTRANI. V ZDRAVSTVENO
IZKAZNICO NAJ TI NAPIŠEJO,
KJE IN KDAJ SI GA IMEL.

Nekoč, pred davnimi časi, sem poznal nekaj tabornikov. To so bili njihov vodnik Ptič in člani voda Lepi, Izgubljeni, Novinar, Računalnik in Melhijad. Kot večina vodov, so tudi oni imeli veliko akcij. Tako so se nekoč odločili, da bodo šli v gozd in naredili piščali iz leske.

Na vodovem srečanju so se prej pogovorili o vseh potrebnih stvareh. Tudi o nevarnostih. Ptič jim je povedal, da bodo delali piščali iz leske, ki raste tam, kjer je dovolj vlage. Tam pa se najraje zadržujejo tudi klopi, ki, kot vemo vsi, pijejo kri. Ko se enkrat dovolj napijejo, lahko brez hrane preživijo celo leto. Ptič je članom voda naročil, da s seboj prinesejo dolge hlače in srjaco z dolgimi rokavi. "Zakaj pa?" je vprašal Izgubljeni. "Ko bomo šli nabirati lesko, boste oblekli dolge hlače in srjaco z dolgimi rokavi, da bo manj možnosti, da dobite klopa," ga je poučil Ptič. "Kako pa klop sploh pride na človeka?" je bil radoveden Računalnik. "Klop zazna človeka ali drugo žival po toploti," mu je odgovoril Ptič. "Jaz imam pa kremo proti klopom," se je pohvalil Lepi. "No, super," je rekel Ptič in dodal: "V trgovini lahko danes kupite kreme ali spreje proti klopom in ostalemu mrčesu. Te kreme in pršilci že tako lepo dišijo, da sploh ne veš več, ali je nekdo neparfumiran ali namazan z eno od teh krem." Melhijad se je pohvalil drugače: "Mene je pa mami odpeljala na cepljenje proti

klopom." "No, ne ravno proti klopom. Proti klopnem meningitisu. To je bolezen, ki jo prenašajo klopi. Je zelo nevarna, zato je prav fino, če si proti njej cepljen. Klopi pa poleg te bolezni prenašajo tudi borelijo. Ta bolezen je prav tako zelo nevarna, je pa malo možnosti, da zbolite, če

klopa odkrijete in odstranite v roku štirih ur ali pa vsaj štiriindvajsetih, po tem, ko vas je ugriznil," je Ptič spet poučil svoje člane. Novinar, ki je vse do sedaj samo poslušal, je sedaj prišel na svoj račun: "Jaz sem pa že imel klopa. Oči ga je najprej namazal z oljem, potem pa potegnil ven." "Hm . . . , danes pravijo, da to ni ravno dobro. Če klopa najdeš, ga potegneš ven s pinceto, kleščami ali dobrimi nohti, brez vrtenja, mečkanja ali mazanja z oljem," ga je popravil Ptič, ki se je ravno pred vodovim srečanjem pozanimal o teh stvareh pri svoji prijateljici, ki je medicinska sestra. "Tako, dobro se pripravite in se vidimo na akciji," je končal vodovo srečanje Ptič.

Napisal: Škorc
Naslikala: Pika

MOJ OTROK PRVIČ NA TABORJENJU

Dež ..., mraz ..., megla nad reko..., noč..., straža.... Na vse to se spomnim, ko pomislim na svojega otroka, ki je prvič na taborjenju. Vse naokrog pa več ali manj mladi ljudje, ki pojma nimajo, kaj naj z mojim medvedkom/čebelico počnejo. Kdo bo pogledal, če ima čiste zobe, če si bo preoblekel nogavice in še kaj?

Seveda, to so večna vprašanja staršev, ki jih na sestanku pred taborjenjem bolj ali manj sramežljivo postavijo, mnoga od teh pa bolj sebi kot drugim.

Taborjenje je pravzaprav največja, najdaljša in daleč najbolje pripravljena dejavnost vsakega taborniškega rodu. Navadno si vsak član želi, da bi šel na taborjenje in tam pokazal, kaj vse zna in preživel del počitnic s prijatelji. Torej je strah pred osamljenostjo otroka odveč.

1. Dejavnosti na taborjenju so načrtovane. Naš otrok ne more kar čepeti v šotoru in ves dan nič početi. Navadno je dopolndne delo v vodih, ki je prilagojeno kraju taborjenja in seveda vremenu. Taboreči se učijo različnih taborniških znanj in razvijajo spretnosti (orientacija, lokostrelstvo, postavljanje šotorov, signalizacija, postavljanje ognjev, kuhanje,...). Tudi popoldne in zvečer so organizirane dejavnosti: športne, družabne igre, lov na zaklad, tudi kopianje, veslanje, taborni ogenj, pa petje in skeči.

2. Oprema, ki jo vaš otrok potrebuje s seboj, je preprosta.

Na prvem mestu so škornji,

pelerina, zložljiv dežnik, čevlji za hojo, superge in natikači ali kaj podobnega, nekaj zelo toplega za večere in hladna jutra.

Na kratke hlače in majice tako

ne bo nihče pozabil. Vse stvari naj bodo stare, obrabljene, otrok naj jih dobro pozna, da jih bo v neredu prepoznal za svoje in se ne boste jezili, ker bodo

umazane, smrdéče po dimu ali pa izgubljene. S seboj potrebuje še svetilko z rezervnimi baterijami, spalno vrečo, igračko, s katero rad spi ali se igra, knjigo, barvice in papir, lahko tudi čutaro. Držite se navodil, ki jih dobite. Potrjena zdravstvena izkaznica je nujen del prtljage, vanjo vstavite listek s telefonskimi številkami, na katere ste dosegljivi, in napišite, če je otrok morda alergičen na kako zdravilo ali hrano, ali ima na sploh kako posebnost (moči posteljo, gre težko na blato, ipd.). To bo vodniku na taborjenju v veliko pomoč. **Ne** dajte mu s seboj: radia, mobitela, gameboya. Otrok naj si sam pripravi nahrbtnik. Za mlajše otroke je primernejša potovalka ali lahek kovček, ker se stvari lažje in bolj pregledno pospravijo. Denarja mu ne dajte preveč!

3. Obiski na taborjenju so navadno omejeni na en dan. Pridite veseli, dobro razpoloženi in otroka vprašajte, če mu je lepo, kaj mu je všeč in ne polagajte mu na jezik besed domotožja in žalosti. Vaš otrok je sem in tja v stiski, a to je pomembna preizkušnja zanj, še večja pa za vas. Prinesite mu kakšno sladkarijo, sadje ali kaj podobnega. Lubenice so taborniki vedno veseli pa še vsem taborečim jo vaš otrok lahko razdeli. Po šotoru mu napravite malo reda, odnesite mokre, blatne, umazane kose oblačil, s seboj prinesite kakšne rezervne nogavice in spodnje perilo.

Včasih se zgodi "nesreča" pa jo otroci potem kar nekam zatlačijo. Na obisku sodelujte v

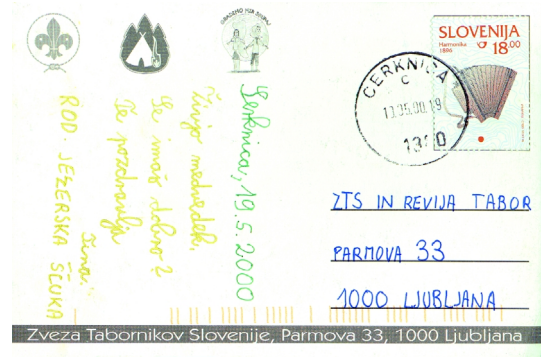
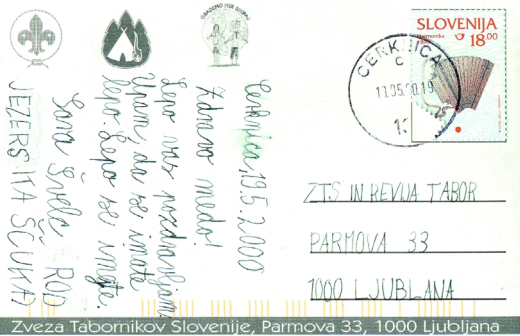
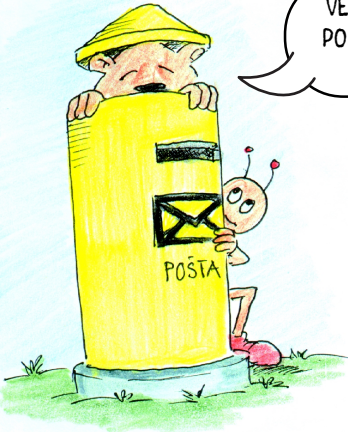
programu, ki so ga za starše pripravili taboreči. To bo otroku v veselje. Domov odidite odločno, brez omahovanja

in cincanja, ali gre z vami tudi vaš otrok. Kar je začel, to naj tudi dokonča! Če vam bo strašno dolgčas po njem pa mu napišite kakšno kartico.

IZ MEDOTOVEGA NABIRALNIKA

VESELO PRIČAKUJEVA VAŠO
POŠTO S POLETNIH AKCIJ IN
SEVEDA TABORJENJI!

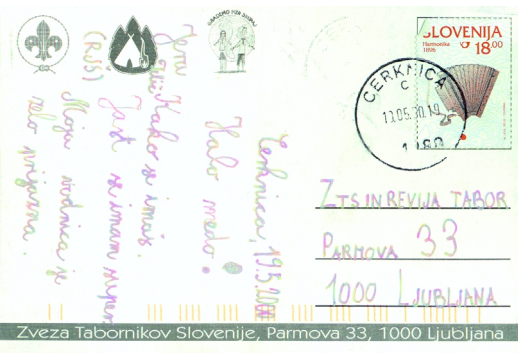
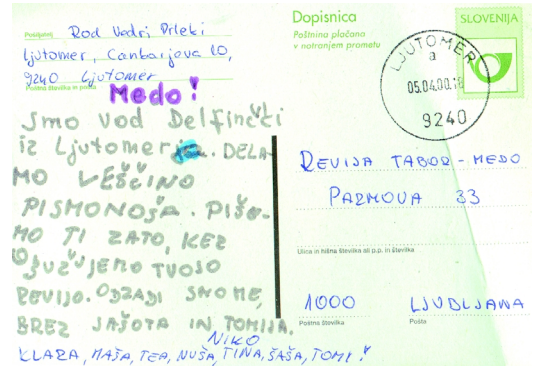

Zveza Tabornikov Slovenije, Parmova 33, 1000 Ljubljana

Zveza Tabornikov Slovenije, Parmova 33, 1000 Ljubljana

Zveza Tabornikov Slovenije, Parmova 33, 1000 Ljubljana

Zveza Tabornikov Slovenije, Parmova 33, 1000 Ljubljana

PUJSKI V MESTU, PANDE IN KLOPI VAS
VABIJO V SVOJO VESELO DRUŽBO.

AKCIJA VOD-VODU

Vod vodu je taborniška akcija medvedkov in čebelic. Gre za spoznavanje med vodi MČ z različnih koncev Slovenije, zabavo in druženje. **Preprosto je: pokličite eno od ponujenih telefonskih števil in se dogovorite za skupno srečanje ali izlet.**

Seveda pa se lahko vaš vod tudi sam predstavi na teh straneh. Pišite na naš naslov.

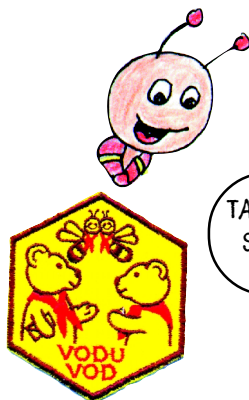
PUJSKI V MESTU

Živjo! Smo Pujski v mestu iz Rodu snežniških ruševcev iz Ilirske Bistrice. V vodu nas je devet, pet medvedkov in štiri čebelic, vsi pa hodimo v četrti razred. Naši vodniki je ime Alenka. Včasih ji zelo radi tudi ponagajamo. Drugače smo pridni in radi hodimo na taborniška srečanja, saj nam je skupaj lepo. Učimo se koristnih in zanimivih stvari, najraje pa kurimo ognje, "lovimo lisico" in se igramo. Tudi večino kuharja smo z lahkoto opravili, saj smo pravi mački v pripravljanju hrane. Vsi se zelo veselimo taborjenja, ko bomo spali v šotorih in se kopali v Nadiži. Še prej pa se bomo odpravili na vodovo bivakiranje k taborniški koči v Črnem dolu. Če bi šli radi z nami, se nam oglasite. Obljubimo, da bo zabavno!

Pišite na naslov:

Pujski v mestu (Alenka Šlenc),
Prešernova 31,
6250 Ilirska Bistrica.

TA NAŠITEK PA DOBITE ZA
SPOMIN NA SREČANJE.

PANDE

Živjo! Smo MČ-ji iz Rodu podkovani krap iz Ljubljane in se imenujemo Pande. K tabornikom hodimo tri leta. V vodu nas je osem medvedkov: Gašper, Marko, Peter, Erni, Rok, Janez, Dani in Martin ter štiri čebelice: Laura, Eva, Ester in Isabela. Srečujemo se enkrat tedensko. Na vodovih srečanjih "garamo", spoznavamo naravo, se zabavamo, nagajamo vodnici in drug drugemu. Smo zelo živahni, najraje hodimo v gozd. Ker je zimovanje že daleč, komaj čakamo, da gremo na taborjenje.

Če nas želite spoznati in z nami preživeti prijetne urice, pokličite našo vodnico Barbaro na tel.: 01-4274-542 (Barbara).

Naslov:

DT rod Podkovani krap

Pot k ribniku 20

1000 Ljubljana

za VOD PANDE

KLOPI

Smo Rok, Nina, Alen, Aleksandra, Marjeta in Nino iz voda Klopi. Smo medvedki in čebelice iz Kobanskega rodu iz Selnice ob Dravi. Skupaj smo že kar nekaj taborniških sezon, nekateri smo bili taborniki že kot murni. Zelo radi pojemo in počenjamo taborniške vragolije. Skrbno pišemo vodov dnevnik, sedaj se pripravljamo na državni mnogoboj. Osvajamo znanje ognja, zato se nam mudi srečati se z vami, da bomo še kot medvedki in čebelice spoznali nove prijatelje. Za stik pokličite našo vodnico Eriko Gril na tel. št. 041 751 636 ali nam

pišite na naslov:

KOBANSKI ROD

P.P. 9

2352 Selnica ob Dravi

najbolj vesel, najbolj debel,
najbolj smešen ...
Taborniški festival

BRUNDAMO BRENČIMO

Taborniški festival

Draga Veverica, Medo ti sporoča: 22. april je Dan tabornikov.

»Eh, pa saj to že vem!«

Dobro, ali veš, da je bilo ob dnevu tabornikov veselo po vsej Sloveniji?

»Vem, saj sem tudi sama praznovala!«

Zdaj sem pa v zadregi ... kaj naj te še vprašam?

Pa mogoče veš, da je v ljubljanskem parku Tivoli praznovalo več kot 600 tabornikov?

»Joj, ti si pa res hecen. Seveda vem, takole je bilo ...«

Prvič sem videla toliko tabornikov na enem mestu. Res nisem vedela, da vsi nosijo rutko in da se vsi učimo podobne stvari. Samo, da imajo ostali taborniki drugo vodnico.

To pa je moja prijateljica. Oblečen ima rešilni jopič, saj smo se vozili po tivolskem bazarju s kanuji, če bi slučajno kdo »čofnil« v vodo. Ampak ni nihče padel v vodo.

Tukaj smo se učili, kako se pogovarjajo tisti, ki ne slišijo. Naučila sem se pokazati besede: tabornik, zdravo, ljubezen, drevo in prijatelj.

Na tej delavnici smo rezali papir in iz njega izdelovali zanimive izdelke.

Ko so starejši taborniki pekli palačinke, sem se spomnila na taborjenje. Ampak tukaj so pekli palačinke, ki so bile roza barve. Bile so zelo sladke.

Zavezali so nam noge in smo morali vsi skupaj hoditi. Ves čas sem brcala Petro, ki je bila pred mano, Matic pa je brcal mene, ker je bil za mano.

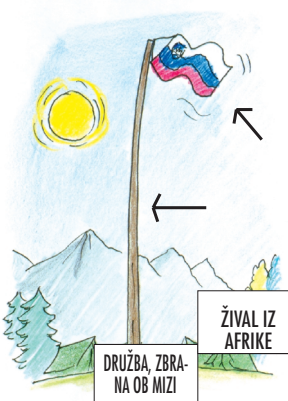

Prevoziti smo morali tudi minsko polje s samokolnicami. Ampak to se samo tako reče, namesto min so bile ovire.

Imela sem se zelo lepo in drugo leto spet pridem. Na Feštival pa vabim tudi vse ostale tabornike, saj je praznovanje taborniškega rojstnega dne eno najbolj zabavnih stvari v letu!

*Tekst: Veverica
Fotografije: Tine in Bizi*

 <p>ŽIVAL IZ AFRIKE</p> <p>DRUŽBA, ZBRANA OB MIZI</p>			MAJHEN RT	Z LAHKOTO	IVAN		
	NASPROTNO OD PROTI	ANICA					
VZKLIK	 <p>LEONARDO</p>					LILI NOVY	
MAJHNA			MEDO	POČASNEJE OD TEKANJA		POMEMBEN DEL TELESA	
<p>...</p> <p>IN PRIMEK</p>				1			
			PRVE ČRKE BESEDE NOGA			ZAČETEK ABECEDE	
POLOVICA IMENA IGRACKE JO-JO		<p>OČKA</p> <p>NAJBOLJ POGOSTA ČRKA V KIKIRIKIJU</p>	TALE		ZADNJE ČRKE BESEDE MARS	ROBI AŽMAN	
ŽENSKA OBLIKA IMENA ERIK				TABOR	ZGORAJ, NAD		MEDO

MEDO je priloga taborniške revije Tabor, ki jo je za 200 SIT mogoče dobiti tudi posebej. Vsi slovenski medvedki in čebelice jo dobijo zastonj, saj je vključena v članarino. Izhaja trikrat letno. Številka 9, julij-junij 2000. Medota je zasnoval: Malus (Miha Logar). Urednica: Polona Robida. Avtor Medotovega logotipa ter govorečega medvedka in čebelice: Šeki (Jaka Bevč). Nastlovnico je narisala Nevenka Vrba. Ostali ilustratorji: Milanka Fabijaničič, Šeki (Jaka Bevč), Pika (Polona Kresal-Bizaj) in Peter Vrčkovnik. Računalniška obdelava in oblikovanje: Bizi (Igor Bizjak). Lektorica: Marta Lešnjak. TABOR - taborniška revija... Glavni urednik: Igor Bizjak. Odgovorni urednik: Matija Tonejc. Predsednik izdajateljskega sveta: Marjan Moškon. Naslov uredništva: Revija Tabor, Parmova 33, 1001 Ljubljana. Telefon 061/300-08-20, faks 061/13 61 477, e-pošta: zts@guest.arnes.si. Tekoči račun: 50101-678-47184. Na podlagi zakona o davku na dodano vrednost (Ur. list RS št. 89/98) sodi revijca med proizvode, za katere se obračunava davek na dodano vrednost po stopnji 8%. Grafična priprava: Tridesign d.o.o., Ljubljana. Tisk: Tiskarna Skušek, Ljubljana. Poštnina plačana pri pošti 1102 Ljubljana.

MEDOTOV NASLOV JE:
 REVIIJA TABOR,
 PARMOVA 33,
 1000 LJUBLJANA

